

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa T. K.  
przeciwko S. Spółce Akcyjnej w Z.  
o zapłatę odszkodowania,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 października 2013 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w Z.  
z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt IV Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł (sto  
dwadzieścia zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012 r. oddalił apelację powoda T. K. od wyroku Sądu Rejonowego Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z dnia 27 lipca 2012 r. oddalającego powództwo przeciwko S. Spółce Akcyjnej w Z. o zapłatę odszkodowania (pkt I wyroku) i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą (pkt II wyroku).

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że zaniedbania powoda w zakresie finansowego funkcjonowania pozwanej spółki

spowodowały wielką szkodą po stronie pracodawcy, z winy powoda, który działał co najmniej z rażącym niedbalstwem, przez w kwalifikowany jako ciężki sposób naruszył swoje obowiązki w zakresie wszystkich (poza jedną) przyczyn rozwiązania z nim umowy o pracę, wskazanych mu przez pracodawcę. Zawierane przez powoda transakcje operacyjne nie spełniały warunków „nabytej opcji netto i były transakcjami asymetrycznymi z przewagą zobowiązań nad prawami, co sprawiało, że były sprzeczne z obowiązującą w pozwanej spółce polityką zabezpieczeń, którą zresztą powód znał i tworzył”. To samo tyczy się zawieranych przez powoda transakcjach opcyjnych, które nie spełniały wymagań „nabytej opcji netto” oraz transakcjach [...], które nie miały charakteru zabezpieczającego, a jedynie czysto spekulacyjny. W sytuacji pozwanej „strategie opcyjne oparte na asymetrycznym korzytarzu zerokosztowym nie powinny być w ogóle zawierane, gdyż nie były zgodne z § 8 Polityki zabezpieczeń spółki”. Powód tymczasem zawierał te transakcje na ogromną skalę finansową, co nie miało żadnego uzasadnienia w faktycznych przepływach walutowych generowanych przez pozwaną i zupełnie ignorował skutki swojego działania.

Powód rażąco naruszył swoje obowiązki także w zakresie informowania organów pozwanej o rozmiarze transakcji. Sąd Okręgowy wskazał przy tym, że Sąd Rejonowy w sposób obszerny odniósł się do zastrzeżeń powoda zgłaszanych do opinii biegłego z zakresu bankowości, a także wyjaśnił motywy oddalenia wniosków obu stron w zakresie potrzeby dalszego uzupełnienia tej opinii, którą ocenił nie tylko ze względu na jej konkluzje, po sprawdzeniu poprawność poszczególnych elementów składających się na trafność jej wywiedzionych wniosków końcowych.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie następujących przepisów: 1/ art. 382 k.p.c., w związku z art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 285 § 1 k.p.c., art. 241 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 217 § 1 i § 2 k.p.c. przez „nie ustalenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszystkich okoliczności sprawy na skutek nie wyjaśnienia okoliczności faktycznych, mających wpływ na zastosowanie prawa materialnego w przedmiocie sporu na skutek nie przeprowadzenia uzupełniającej opinii biegłego powołanego w sprawie i nie dopuszczenia dowodów”, 2/ art. 386 § 2 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c. na skutek nieuwzględnienia nieważności postępowania wynikającej z pozbawienia skarżącego możliwości obrony jego praw w

wyniku bezzasadnego nie przeprowadzenia uzupełniającej opinii biegłego oraz niedopuszczenia dowodów wskazanych przez stronę, 3/ art. 52 § 1 pkt 1 k.p. przez jego zastosowanie, gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny w sprawie nie dawałby podstawy do stwierdzenia, że skarżący dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, 4/ art. 52 § 2 k.p. przez jego zastosowanie, gdy stan faktyczny uzasadniał stwierdzenie, że złożone przez pozwaną oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało złożone po upływie miesięcznego terminu od dowiedzenia się przez nią o zdziałanych przez skarżącego transakcjach i poinformowaniu jej przez skarżącego o skali, rodzaju i zakresie dokonanych transakcji walutowych.

Przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono: 1/ potrzebą wykładni art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 285 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów co do „zakresu kompetencji sądu do oceny sporządzonej w postępowaniu opinii biegłego pod kątem jej kompletności tzn. czy opinia biegłego sporządzona jako dowód w sprawie, nawet skomplikowana, powinna być tak sporządzona, ażeby sąd, a także uczestniczące w sprawie strony, miały możliwość weryfikacji treści wniosków opinii, czy też w każdym przypadku sąd poprzestaje na opinii jako takiej i oprócz ogólnych założeń dotyczących formalno-logicznej poprawności treści opinii, nie ma obowiązku jej weryfikacji pod względem wiadomości specjalnych w tym także poprzez analizę dokumentów źródłowych”, 2/ „nieważnością postępowania, w szczególności poprzez naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. poprzez nie uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji dotkniętego nieważnością polegającą na pozbawieniu prawa strony powodowej do obrony jej praw, która miała istotny wpływ na podjęte w sprawie rozstrzygnięcie, na skutek oddalenia wniosku strony powodowej o uzupełnienie sporządzonej w sprawie opinii, któremu strona powodowa nie mogła zapobiec oraz oddalenie wniosków dowodowych o dołączenie dokumentów transakcji zdziałanych przez pozostałych członków zarządu spółki”.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu sądowi orzeczenia co do kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie nadawała się do przyjęcia jej do rozpoznania. Przede wszystkim wskazany przez skarżącego zarzut nieważności postępowania okazał się bezzasadny. W rozpoznanej sprawie nie może być mowy o nieważności postępowania związanej z pozbawieniem skarżącego możliwości obrony swych praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c., który stanowi, że nieważność postępowania zachodzi wtedy, gdy w następstwie wad postępowania sądu strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli ich skutki nie mogły być usunięte na kolejnych rozprawach przed wydaniem wyroku w danej instancji (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1974 r., II CR 155/74, OSPIKA 1975 Nr 3, poz. 66 i z dnia 4 marca 2009 r., IV CSK 468/08, niepublikowany). Ponadto, nieważność postępowania z wymienionej przyczyny zachodzi tylko wtedy, gdyby doszło do całkowitego pozbawienia możliwości obrony praw, a nie tylko do jej utrudnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2012 r., III SK 32/11, LEX nr 1170692). Wskazane w skardze kasacyjnej pominięcie wniosku dowodowego strony zostało omówione i uzasadnione w zaskarżonym wyroku, nie stanowiło zatem pozbawienia strony całkowitej możliwości obrony swych praw, co dyskwalifikowało zarzut nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNP 2002 Nr 17, poz. 421).

Przedstawione w skardze zarzuty procesowe są nieuzasadnione także w zakresie wykraczającym ponad zarzut nieważności postępowania. W szczególności gołosłowny okazał się kasacyjny zarzut jakoby sporządzona w sprawie opinia biegłego z zakresu bankowości została oparta wyłącznie na twierdzeniach strony przeciwnej. Tymczasem z miarodajnych ustaleń zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynika, że kontestowana opinia została sporządzona w oparciu „o dokumenty źródłowe tj. wyceny transakcji wykonane przez banki, z

którymi pozwany zawierał transakcje zabezpieczające, natomiast wolumen zawartych transakcji wynikał m.in. z porozumienia z bankami, które pozwany przedłożył w toku postępowania. Pisemne oświadczenia złożone przez przedstawicieli banków w wyczerpujący sposób podsumowały wielkość zawartych transakcji”. W konsekwencji oczywiście nie zasługiwały na ochronę zawierane przez skarżącego, który odpowiadał za finanse pozwanego pracodawcy, transakcje opcyjne, „które nie miały charakteru zabezpieczającego, a jedynie czysto spekulacyjny” i przyniosły pozwanemu pracodawcy „ogromną szkodę”. Nie było zatem podstaw ani uzasadnienia do zasądzenia od poszkodowanego pracodawcy odszkodowania na rzecz skarżącego, choćby nawet pozostali członkowie zarządu pozwanej spółki mogli wiedzieć o zawieraniu tych transakcji, zwłaszcza że skarżący bez wiedzy i zgody pozostałych członków zarządu pozwanej spółki zawierał transakcje opcyjne o charakterze spekulacyjnym wbrew zarządowi pozwanej, który nie wyraził zgody na przedstawioną przez skarżącego już w czerwcu 2008 r. propozycję zawierania tego typu transakcji. Dlatego bezpodstawne i szkodliwe dla interesów pozwanej działania skarżącego zostały prawidłowo zakwalifikowane i zweryfikowane w postępowaniu sądowym jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania oczywiście bezzasadnej skargi kasacyjnej na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego w zgodzie z art. 98 k.p.c.